

KÓKAI JÁNOS

Beethoven ars

Nyitva az ablak, emberek ténferegnek az utcán,
nők szivárványszín ruhában, lovak, kocsik húznak el, ostor pattog,
és én nem hallom.

A fal mellé húzódom, nehogy észrevegyenek.

Téptem szét jegyzetet, kész művet, ütöttem, szidtam zongorát,
káromkodásaimra a ház összefutott.

Jozefin ígérte, ma eljön, ha nem dühöngök, képet hoz róla,

a neve: Minona;

azt mondja, hasonlít rám;

anoniM,

barátja nem lehetek, családja nem lehetek, apja nem lehetek.

Még most is emlékszem a szállodai szobára,

az áporodott szagra, az ételmaradékokra.

Testedre.

Az ébredésre melletted, válladon a öröslő pattanásra,

ahogy a rosszat is nekem adtad.

Már itt kellene lennie; türelmetlenségemet billentyűk közé szorítva
írhatnék scherzót vagy bagatellt.

Este tíz múlt,

oktávokat ütök, beragad az egyik billentyű,

zúg, zúg, nem hallom.

Memento

Köveket hoztál a partról.

Szétnyitott tenyérrel mutattad,
melyik éles, gömbölyded, színes.

Végig kéklő ereidet néztem,
ahogy szerteágaznak csuklódnál.

Szerettem volna a kezedből kiütni mindent,
hogy ne maradjon más,

csak sötétbarnára festett körmeid kavicsai.

De akkor épp aktuális szerelmed szólt,
hogy kend be a hátát.

Nevetve hajítottad játékszereidet a semmibe.

Egytől egyig belém hulltak.

◆ KÓKAI JÁNOS VERSEI

Halálszimfónia

Hiánytermék a koporsó.
A városban mindenki temet.
A feketepiac ezerszázalékos haszonnal dolgozik.
Ölnek is a sötét dobozokért;
kötelekkel húzzák maguk után;
visszhangzanak az utcák.

Az Oktogonnál vártalak.
Fekete sapkádát a homlokodba húztad, alig ismertelek meg.
A köszönésnél hajad az arcomba zuhant.
Puhán jöttél mellettem.
Mikor kinyitottam a kocsmá ajtaját,
nem tudtam, előre engedjelek-e.

A házak előtt sötét a járda.
A lakásokból mindent kihordanak a családok,
koporsókba szórják.
Játékmackók, szerelmeslevelek, fényképek gyűlnek.
Mozdulatok, mosolyok, hangok.

Kávét kértél, én sört.
Rá sem tudsz nézni, sokat ittál a múltkor.
Sajnáltam, hogy nem velem.
Hagytalak beszélni.
Nem tudunk közel kerülni.
Görcsben volt a kezed.
Szerettem volna kisimítani.

Egymást segítik a ládába.
Apák tartanak bakot lányoknak, anyáknak.
A fiúk maguk kapaszkodnak fel.
Arcukon száradt közöny.
Másznak mind beljebb,
míg az utolsó nadrágszárazak és cipők is eltűnnek.

Időzítések

A fenyőfa árnyékában álltál.
Körbevett a karácsony.
Figyeltem, ahogy átadod ajándékaidat.
Nekem egy nagy labda jutott.
Piros-fehér.
Meglépően hasonlított a daganatra nyakadon.
Akkora volt, hogy nem tudtad begombolni az inged.
Arra gondoltam, milyen jó lenne elrúgni onnan,
messzire, hogy soha ne találja meg senki.
Tavaszi lett, mire végre focizni mehettem.
A véletlen is labdát kapott:
kocsikerék alá gurította a bőrt.
Egy időben veszítettem el veled, nagyapa.

Háromkirályok (linóleummetszet, 2000)

KÓKAI JÁNOS (1972) Budapesten élő költő és színházi alkotó.

2013. JÚNIUS